

тема на броя

Любовта между Бога и човека

За да съществува тази любов, не са нужни междинни обекти на симпатия и привързаност, нито никакви действия от страна на човека, освен едно - да отговори на Божията любов, да възлюби Бога.

Първият въпрос, който възниква, е за кой бог говорим? Хората имат толкова много богове...

Правилата за отношението към някои от тях обаче съвсем не изискват любов.

Една от религиите, в която се говори за любов между бога, по-точно боговете, и човека, е тази на древните гърци. Любовта на боговете, за която пише Платон в диалога "Пирът", трябва да бъде заслужена от човека. Мнението на Сократ, участник в диалога, което фактически е мнението на самия Платон, е изразено във въпроса на Диотима:

"Не си ли даваш сметка, че единствено тук, като гледа красивото по начин, по който то трябва да се гледа, ще му (на човека - б. р.) бъде възможно да ражда не призрци на добродетелта, понеже самият той не е докоснал призрак, а действителна добродетел, понеже е докоснал действителността? И че като е родил истинска добродетел и я е отгледал, не му ли се полага да стане любим на боговете, и че ако изобщо се полага на някой друг от хората да стане безсмъртен, то това не се ли полага преди всичко на него?"

Докато се научи да гледа красивото по правилен начин и поради това "да стане любим на боговете", човекът у древните гърци изминава дълъг път: обичта към телесната красота се сменя с обичта към душевната, после я замества любовта към знанието и накрая той стига до разбирането, че съществува

едно-единствено знание, което е знанието за красотата.

През същия период религията на друг древен народ - еврейския - е основана на любовта между Бога, Създателя на света и човека. Тук обаче не се изисква да я заслужиш - Бог вече обича хората такива, каквито са. От тях се иска следното: "...да възлюбиш Господа, Твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила" (Вт. 6:5). Когато се дава тази заповед, израилтяните имат основание да обичат Бога - те не се съмняват ни най-малко в любовта Му към тях: Неговата спасителна намеса в живота им е очевидна.

Съществува ли днес подобно нещо - любов между Бога и човека? За нашите съвременници е нормално всеки да обича своя бог: за един той е неговият Аз, за друг е просто идол - нещо, от което зависи и на което слугува, а за трети това е врагът на живия Бог - дяволът. Обикновено хората стигат до връзката с този бог постепенно - обичта им преминава от плътските грехове към духовните, т.е. окултните. Любовта им се развива последователно - почти като при древните гърци.

И все пак възможна ли днес тази любов - не между живия Бог и човечеството като цяло (популярна абстракция), не на човека към неговите богове, които често са демони (езичество, практикувано и до днес), а любов между живия Бог и конкретната човешка личност? Със сигурност да.

За да съществува тази, единствено благоприятна за човека любов (защото е благоприятна завинаги), не са нужни междинни обекти на симпатия и привързаност, нито никакви действия от страна на човека, освен едно - да отговори на Божията любов, да възлюби Бога.

Защо точно Него? Защото Той вече се е намесвал в живота му и го е спасявал. Някой може да възрази, че не и в неговия. Но ако превърти филма на живота си - до момента, откакто се помни, - със сигурност ще намери кадри, където вика към Бога от страх, от болка със съзнанието, че след миг ще е мъртъв. Бог спасява тези, които викаят към Него, защото обича хората. Подобни моменти са малка част от спасителния Му план, в основата на който е фактът, че за спасението на човека Той е пратил на земята Сина Си.

Как се заражда, развива се, губи се и се възстановява обичта към любещия Бог ще прочетете в статиите от този брой. Искрено се надявам, че материалите ще засилят желанието ви да се приближите към Бога, за да усетите любовта Му към вас.

Само тогава ще разберете, че тя е точно това, за което жадува и тъгува вашата душа, без да разбира какво точно ѝ липсва в този свят.

Светлана Тригорова